

על ימיה האחרונים של לנטשיץ יש גם למר אליעזר בנדיק מה לומר וקשור הדבר בתולדות רבה האחרון של העיר, רבי אליעזר אוירבאך, נצר לגזע גדולים וצ"ל. כפי שיסופר בסוף החלק הראשון של ספר זה מצא את סופו בגיטו לודז', אולם קודם שעזב את לנטשיץ אנוס היה לגזו ולספר זקנו ופיאותיו, לשם הסוואה, שכן נושאי הזקנים היו הראשונים שנידונו לכליה. אליעזר עמד וגילח את זקנו. הרב בכה כתינוק על אכזריות הגורל, המכריח אותו לגלח את זקנו. כשסיים אליעזר את התספורת אמר לו הרב: "מה שיהיה עמי איני יודע, — אתה על כל פנים תינצל, אבל — זכור את אשר נטשה לך עמלק!" וכאילו דברי נבואה נפלטו מפיו של הרב. תהפוכות הגורל עברו על אליעזר. בסיום המלחמה נתמנה קצין-פיקוח פולני. היהודים, שנמצאו במצב של סכנה מתמדת גם אחר השחרור, בזכרם את הפוגרום הקלצאי, הביטו בעין רעה על כל קצין-פיקוח. והנה נתקל בו — בשלויה העילית — יהודי ומכיון שחשש שתאונה לו רעה, איים עליו להרגו ואז נתוודע אליעזר אל אחיו ואמר לו: יהודי אני... ואמנם באותה שעה הל מפנה בחייו. הוא נזכר בדברי הנבואה של הרב: "אתה על כל פנים תינצל". והנה הגיעו אליו דרישות מאוסטרליה שיהגר לשם ואולם הוא סירב. על ספינת מעפילים רעועה הגיע ארצה בעצם ימי המצור והמצוק, התנדב לכוחות המגן ונמנה על מגיני שכונת "התקווה" מפני פורעי כפר סלמה. אחרי-כן הועבר לטירת צבי ושם הכיר מקרוב את חיי הקיבוץ על טהרת הקודש והוא, שבלנטשיץ היה רחוק מהמסורת, הוקסם מיפי החיים בקיבוץ. ואחר-כך כשראה כיצד עמד הקיבוץ במערכה נגד קאוקג'י והגחיל לו מפלה ניצחת, החליט לחזור לצור מחצבתו. וכך כשתפילין לראשו והרובה בזרועו נכנס עם כוחות השחרור לזרעין היא יזרעאל הקדומה. אחר שנכבשו עשרות כפרים באיזור התקרב עם גדודו לג'נין. כאן פגע בו קלע של האויב ופצעו ברגלו, אך לא ארכו הימים והוא חזר לגדוד ועלה עם חבריו לנצרת ואחר הכיבוש הוצב ליד מחסום העיר ובדק את רשיונות הכניסה... משהחלים החלמה מלאה עבר לנגב הרחוק והיה בין מבצעי מבצע "עין" ו"עשר מכות". כשנסתיימה מלחמת השחרור חזר לביתו ולמשפחתו. ועכשיו הוא משתתף עם שאר אזרחי הארץ בבניין מדינתנו הצעירה.

* * *

כדי שכל לנטשיצאי שבא לארץ יוכל למצוא עזרה וסעד בימים הראשונים לבואו, נוסד ארגון יוצאי לנטשיץ בארץ ישראל. כיצד ובאילו מסיבות נוצר ארגון זה? אף זו היא פרשה מעניינת; היא נוצרה בשיחת רעים במונית, שנסעה בין תל-אביב ובת-ים....

בת-טובים מיוצאי עירנו, זקוקה היתה לעזרה. נתוועדו מספר בעלי-יזמה שהתנדבו להתרים את יוצאי עירנו. והימים ימי גמר המלחמה, ובדרך בין תל-אביב לבת-ים, שלשם נסע עורכו של ספר זה עם איש אחד, הביע העורך את דעתו, שיש צורך להקים ארגון של יוצאי-לנטשיץ. רעיון זה הביע אחר-כך בכתב, בגליון א' של